

בש"פ 4911/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4911/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה רביעית להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים
לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשע"ח (28.6.2018)

בשם המבקשת: עו"ד יורם הירשברג; עו"ד טליה נעים

בשם המשיב: עו"ד ערן ערבה

החלטה

בקשה רביעית להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996.

המשיב הואשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה, שיבוש הליכי חקירה, עבירות על

עמוד 1

חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975, על פקודת מס הכנסה, התשכ"א-1961, עבירות לפי חוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995, ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. העבירות בוצעו, על-פי כתב האישום, במטרה לקדם תכנית עבריינית של הפצת חשבוניות פיקטיביות, באופן מתוחכם, שיטתי, לאורך זמן. לקופת המדינה נגרם נזק בשיעור שלמעלה ממיליארד שקלים.

לרקע הדברים אפנה להחלטות בית משפט זה בשלוש בקשות קודמות שהוגשו להארכת מעצר בתשעים ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (החלטת השופט נ' הנדל בבש"פ 6261/17 מיום 10.8.2017; החלטת השופט י' עמית בבש"פ 8351/17 מיום 22.11.2017; החלטת השופט ד' מינץ בבש"פ 2522/18 מיום 2.4.2018).

בנימוקי בקשתה מציינת המבקשת את מסוכנותו של המשיב לבטחונם של אנשים ולבטחון הציבור בכללותו, את החשש לשיבוש הליכי משפט ואת החשש מפני התחמקות מהליכי שפיטה או ריצוי עונש מאסר. בקשת המבקשת מושתתת גם על עילות המעצר שעמדו בשעתו ביסוד בקשתה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, גם על עילות מעצר עצמאיות שמקורן בהפרת תנאי שחרורו של המשיב פעם אחר פעם. בבקשתה הזכירה המבקשת, גם זאת לחובתו של המשיב, כי במשך 9 חודשים ממועד הגשת כתב האישום לא פעל כלל בכל הנוגע לצילום חומר החקירה. הלכה למעשה התרכזה ההתנהלות בעניין זה במחצית השנה האחרונה, כשכתב האישום הוגש עוד ביום 29.7.2016. המבקשת ציטטה בבקשתה דברים שאמרו בתי המשפט לערכאותיהם בדיוני המעצר על רוב מסוכנותו של המשיב, ועל כך שחלופת מעצר לגביו – לא תסכון.

בבקשתה החסירה המשיבה נתון חשוב, והוא קיבל ביטוי נחוש בדבריו של ב"כ המשיב בתשובתו לבקשה. לדבריו, עד אשר נזקפת לחובת המשיב התנהלותו בשלבים קודמים, הרי שיש לזקוף לחובת המבקשת את התנהלותה במשפט. חילופי יצוג אצל המשיבה, חופשות, 'שבוע גיבוש', וכיוצא באלה עניינים שגרמו לביטול מועדי הוכחות ולהארכת המשפט. ההגנה עומדת במועדים שקובע בית המשפט המחוזי, והתביעה היא שמכלכלת את צעדיה באופן מסורבל, מבולבל, גם במה שקשור לחומרי חקירה, גם לגבי זימון עדים, ולחובתה יש לזקוף בזבז זמן שיפוטי, ואת העובדה שהמשפט 'תקוע'. כתימוכין לדבריו הפנה ב"כ המשיב להערות חוזרות ונשנות של בית המשפט המחוזי לב"כ המבקשת לגבי אופן התנהלות המבקשת במשפט, עד אשר נאלץ בית המשפט המחוזי לומר בסיום הישיבה מיום 17.6.2018 דברים קשים על אופן ניהול התביעה, על כך שימי דיון יקרים יורדים לטמיון – "זה לא יכול להיות שתיק מתנהל בצורה כזאת שביום חמישי היום נגמר לפני הזמן, שכל דיוני ההוכחות הראשונים התבטלו בגלל כל מיני תקלות, העד הקודם גם לא הגיע כי הסנגור לא קיבל את האזנות הסתר. איזה מין התנהלות זאת? אתם לא מוכנים אז תגידו... אנחנו מבטלים יום דיונים אחרי יום דיונים, עוד שעות ועוד שעות ועוד שעות, זה לא בא בחשבון". ב"כ המשיב ציטט בהרחבה הערות דומות משיבות קודמות של בית המשפט המחוזי. 150 ארגזי חומר חקירה בתיק זה, גם שופטים התחלפו, ובית המשפט אמר שלא יקדם את המשפט עד אשר תעשה המבקשת סדר במסמכים. לדברי ב"כ המשיב, עד אשר תשכיל המבקשת לארגן את החומר ולהתנהל באופן שאפשר יהיה לקדם את המשפט – מן הראוי לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בתשובתו לדברי ב"כ המשיב, טען ב"כ המבקשת כי יש הגזמה בתיאוריו של ב"כ המשיב, מצב הדברים איננו 'כצעקתה', ומכל מקום, מעתה צפוי המשפט לעלות על דרך המלך.

מוסכם על הכל כי מדובר בתיק מורכב, עצום ורב. במגה-תיק שכזה קשה לכל המעורבים: לב"כ המבקשת, לב"כ המשיב, לבית המשפט, ולמשיב עצמו כמובן. המשפט הולך ומתארך, ולפי הצפי יתארך עוד זמן רב, קודם כל מחמת מורכבות העניין והיקפו. ידע כל נאשם שפשע לכאורה בכגון דא, בתיחום, בתעוזה, לאורך זמן, ש'פיצוח' מעשיו

הרעים יאריך זמן, הוכחתם מורכבת, והמשפט ממושך. זו נקודת המוצא. על כך נוספה בעניין דנן, התנהלות איטית של המשיב בשלב ראשון, והתנהלות מסורבלת ולא יעילה של המבקשת בהמשך. מטבע הדברים, חילופי שופטים בניהול התיק 'תרמו' גם הם את שלהם, והגענו עד הלום. ברם, חרף תחושת התיסכול, והפגיעה ההולכת ונמשכת בחירותו של המשיב, הרי שבשלב זה מכריעים את הכף המסוכנות הרבה של המשיב, התחכום והתעוזה שהפגין לכאורה, במשך שלוש שנים, בשיטתיות, הנזק העצום לקופת המדינה, הרשעות קודמות בעבירות דומות ועונשי מאסר בעטיין, כל אלה מטים את הכף לחובתו של המשיב בהקשרה של הבקשה דנן; כשאליהם מצטבר חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט, להשפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת, חשש שאיננו ערטיילאי. המשיב כבר נתפס בהפרות בוטות של תנאי שחרורו, ניסיונו בכזב לקבל דרכון חדש, ועוד כהנה וכהנה. אין אָמון במשיב, וזהו תנאי בלעדיו אין לשחרור.

בסעיף 127 לבקשה נתבקשה הארכת המעצר ב-150 ימים נוספים, מכיוון "שאינן כל סיכוי כי ההליך יסתיים בתקופה של שלושה חודשים נוספים", אלא שברישא ובסיפא לבקשה, נתבקשה הארכת מעצר ל-90 ימים. נראה שנפלה טעות בבקשה. מכל מקום, בנסיבות כמתואר – אני מסכים להערכה שהמשפט לא יסתיים בתוך שלושה חודשים; אינני מסכים למסקנה, שיש להאריך את המעצר ב-150 ימים. אין הצדקה לכך בשלב זה. יש צורך בביקורת שיפוטית על מנת לוודא שלא יארעו עוד תקלות כמתואר, ושניתן לנהל משפט כהלכתו בקצב מתקבל על הדעת.

החלטתי אפוא להעתר לבקשה ולהאריך את מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, החל מיום 6.7.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 47460-07-16 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ' בתמוז התשע"ח (3.7.2018).

ש ו פ ט